

De valkuil van het letten op fouten

'Wat zijn dat voor kinderen, die op hun nagels bijten?'

'Dat zijn kinderen van ouders, die niet willen dat hun kinderen op hun nagels bijten.'

Rudolf Dreikurs

Als je het niet goed vindt dat je kind aan zijn knie krabt, dan wacht dan gewoon tot hij dat doet, en zegt dan "Niet Doen! Dat mag niet!" Misschien trekt het kind de hand terug, maar op een gegeven moment zal het weer aan zijn knie krabben omdat het daar toevallig jeukt. Zeg dan opnieuw dat het dat niet moet doen. Dan begint het voor het kind al interessant te worden en het zal al snel weer aan zijn knie krabben.

Geef het kind dan een tik op zijn hand.

Als je het niet goed vindt dat jouw kind op zijn duim zuigt of in zijn neus peutert, doe dan net zo. Als je je zorgen maakt, omdat je kind wat begint te stotteren, wacht dan tot het woorden herhaalt en zeg dan dat dat niet mag, of dat het kind rustiger moet spreken en eerst moet nadenken. Eerst zal je even resultaat zien, maar enige tijd later stel je vast dat het kind weer op de duim zuigt, in de neus peutert of stottert. Je kunt het kind dan weer corrigeren, enz.

Begrijp je? *Dat is dé manier om een kniekrabbend, duimzuigend, neuspeuterend, stotterend kind te krijgen.*

Het allermooiste wat kinderen kunnen krijgen is: **aandacht**. Wacht dus tot het kind een fout maakt en reageer dan daarop. Met grote waarschijnlijkheid ontwikkelt het kind deze gedragingen dan meer en meer, en je krijgt precies wat je niet wilt hebben.

Dat is de valkuil van het letten op fouten! Eigenlijk laten kinderen je in de val lopen. Ze laten je door hun reactie geloven dat wat je zegt of doet nuttig is. Als het kind aan de knie krabt en je zegt: 'Laat dat!', dan laat het kind dat ook en dit geef je even een goed gevoel: je gelooft dat je correctie zijn doel heeft bereikt.

Als je kind begint te stotteren met het doel aandacht(*) te krijgen, en je spreekt het corrigerend toe, dan houdt het kind op met stotteren. Logisch, want hij heeft zijn doel bereikt en daarom geloof je dat de opmerking nuttig was. Als je echter op lange termijn naar de ontwikkeling kijkt, zie je dat er in het gedrag helemaal geen verbetering te zien is. Het kind doet het steeds weer... en steeds meer opzettelijk. Het letten op fouten en de daaruit volgende kritiek, het gemopper,

het gezeur, het belerend toespreken, enz. brengen je op dood spoor. De valkuil van het letten op fouten.

Er zijn andere mogelijkheden: als je je niet laat verleiden tot een *machtsstrijd* met je kind, maar vriendelijk en standvastig bij gemaakte afspraken blijft, zal het langzamerhand de strijd staken en zich gaan afvragen: 'Wat wil ik nou eigenlijk zelf?' Als er niets meer te vechten is, is dat ook niet leuk meer.

(*)

Er zijn meer onderliggende doelen van storend gedrag bij kinderen.

Die laten zich onderverdelen in

- a. aandacht,
- b. machtsstrijd,
- c. vergelding, en
- c. terugtrekken, onvermogen.

Zie ook het schema: [Gedrag van het ontmoedigde kind](#)

Hulp nodig bij het veranderen van je eigen houding tav je kind?

Kijk op www.encouraging-training.nl

Meer lezen:

['Moed doet goed'](#) Theo Schoenaker

['Kinderen dagen ons uit'](#) Rudolf Dreikurs

['Kinderen opvoeden en vrede in het huis houden'](#) Theo Schoenaker e.a.

www.uitgeverij-anode.nl

www.rdi-verlag.de